



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

20. Temerariam innocentiae probandæ co[n]suetudinem passim
inualuisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

lūm defendere, sed etiam ad maleficas deprehendendas adhibere. Licitū esse mordicus contendit Arnoldus Scribonius Philosophus Marpurgensis. Sed hic hæreticus fuit. Magis miror, à Catholico calamo eandem fuisse sententiam propugnata. Longè autem maximè stupeo, quod inter plurimos, sermone quotidiano, pro certo habetur, & ante hæc, in multis Germaniæ vrbibus ac locis, maximèque Westphaliæ circulo, fuit vsitatum, in exploratione maleficarum, quas suspectas eduxerunt ad fluuium, aut lacum, atq; in aquam ita coniecerunt, vt dextra manus sinistro pedi, sinistra verò dextro esset obligata. Si supernatabat, quasi ouum inane, venefica putabatur; sin mergeretur, innocens existimata est. Quo in genere probationis multa sunt delicta. Nec enim sacri canones duntaxat eo violantur; sed ipsa etiam iustitia & natura. Si enim aquæ iustè iudicium ferrent, veneficos mergere, non innocentes, deberent. Deinde huius farinae homines in rogam, non in fluuium; in flammam, non in vndas sunt conijciendi. Et quæ natura aquæ vim dedit veneficas portandi, ne mergantur? An quia plerumque sunt feminæ leuiores? Sed ea leuitas illas non attollit, quia est leuitas morum, non membrorum. Aut quia aquæ, suapte natura, malis parcunt, & sauiunt in innocentes? quis illis dicit, hos malos, illos esse innoxios? & si scirent, quàm iniquæ essent, si bonis malè, malis bene suâ naturâ facerent? Scio esse, qui dicant, dæmonem in sagas intrare, illasque sua naturali leuitate sustentare. Atqui hæc dæmonum leuitas à Philosophia exploditur. Præterquam, quòd, si hac leuitate spiritus illi præditi essent, Gerasenorum sues natæ, non mergi debuissent, quod non est factum, quando *exierunt dæmonia ab homine, & intrauerunt in porcos: & impetu abijt grex per præceps in stagnum, & suffocatus est.* Peccant igitur iudices, qui Pontificiæ prohibitionis gnari, tam friuola aquæ probatione vtuntur; quique hac ratione DEVM tentant, quod est delictum religioni, & primo Decalogi præcepto aduersum; neque pro miraculo, sed, pro pacto magico habendum.

Luc. 8. 33.

Vide Martin.
Delrium. l. 4.
disquis. cap. 4.
q. 5.

XX.

Rarum ais esse hoc peccati genus? quid si est frequentissimum, quid si quotidianum? quid si inolitum vbique, etiam apud priuatos? nec iam in aqua tantum, sed etiam in vino, lacte, cereuisia; pane, ossa, & omni cibo, omni potu, seruis, ancillis & ancillario-

lario-

lariolis, vopificibus, & artificibus perquam vsitatum. Quoties enim, inter prandendum & coenandum, audiuntur, eiusmodi probationes & purgationes vulgares? Si hoc, vel illud non est verum, hac me aqua suffocet? hic mihi haustus sit ultimus? hoc vinum vertatur in venenum? hoc lacte peream? hac cerevisia fiam ceritus? hoc pane stranguer? & similia sexcenta? Nonne hæc est purgatio consuetissima? & satis vulgaris, quia satis vulgata? Nonne hoc est, tentare DEVM? nonne hoc, miraculum petere? Quod quidem etiam non rarò sequitur, ad tales imprecationes: non ut à DEO approbentur, sed ut audacissima mortalium temeritas puniatur, in exemplum aliorum, qui monentur, ut caueant seopulum, in quem vident alios impigisse. Caueant ergo sibi malè conscij innocentie suæ testimonium, à miraculis petere, caueant sibi ipsis poenam statuere, quæ dilata facit nocentiores, illata misericordiam non meretur. Itaq; si existimant, se exempla habere Sanctorum, non aliter eos, quam equum asinus, in fabulis, imitantur. Vnà iter faciebant equus & asinus, ille sale, iste spongijs onustus. Procubuit in vadoso flumine equus, & sale liquefacto, se feliciter exoneravit. Quod vbi asinus vidit, procubuit & ipse; sed, spongijs aqua repletis, onus longè maius ferre coactus est; sensitq; vel hinc se asinum esse, ut qui non sciuerit eadem, alijs aliter dispositis, non eodem modo succedere.

C A P V T IX.

Non posse ab hominibus Deum aquis punientem accusari, cum aquis ipsi & alios, & se ipsos plectant.

SI laudabilis est iustitia, laudem merentur etiam iusticie instrumenta. At verò, teste Pythagoræo Theage, & inter Deos magnam vim habet, & inter homines iustitia. Totius enim atq; vniuersi, tum inter hos, tum inter illos, cõmunionem hac virtus continet. Ac Themis quidem, apud superos: Dicitur autem, apud inferos: Lex verò inter homines, nuncupatur. Huius ergo virtutis, siue cum vicia & virtutes inter se discernuntur, siue cum homines prohi defendendi improbiq; plectendi sunt, instrumentum aptissimum esse, docuimus, aquas. His mundi Moderator oues suas reficit, quarum vna ait: *Super aquam refectiois educavit me. his hædos*

I. Theag. lib. de virtute.

Pfalm. 22. 2.